

L'11 de desembre de 1984 era dimarts. El món continuava dividit en dos bàndols irreconciliables: el capitalista i el comunista. Feia gairebé quaranta anys que aquests contrincants obstinats lluitaven per imposar la seva hegemonia i la dècada dels vuitanta va reviuir els anys més crus de la Guerra Freda. Les superpotències –els EUA i l'URSS– es boicotejaven i mesuraven les seves forces arreu del món, des de l'Afganistan a l'Amèrica Central, passant per l'inevitable Pròxim Orient, fins arribar a competir a l'anomenada «Guerra de les Galàxies». El final del llarg combat, però, estava a prop.

Paralel·lament, alguns dels dirigents polítics més emblemàtics d'aquell període, com l'anglesa Margaret Thatcher o el nordamericà Ronald Reagan, lideraven polítiques econòmiques neoliberals per encarar la sortida de la crisi de la dècada anterior a partir de la reducció de la intervenció estatal. L'oposició social fou immediata.

Mentrestant, la democràcia feia el seu camí a Espanya en un context de malestar econòmic, violència amb el grup terrorista ETA i amb alguna organització antiterrorista sorgida de l'estructura del propi Estat. Les autoritats socialistes maldaven per aconseguir l'entrada del país a la Comunitat Econòmica Europea, tot un repte perseguit durant un munt d'anys que no es va assolir fins l'1 de gener de 1986.

A Catalunya, la recuperada autonomia es desplegava amb una colla de lleis pròpies com la de l'Estatut Interior, la de Normalització Lingüística o la d'Ordenació Territorial. Una de les primeres lleis catalanes aprovades va ser la de Fundacions del 3 de març de 1982, inspirada en l'obra de l'advocat Josep Maria Vilaseca. El mateix any es va crear la Direcció General de Fundacions a càrrec de l'advocat Miquel Billoch. Tant el senyor Vilaseca com el senyor Billoch van intervenir en la creació de la Fundació Privada Betània-Patmos.

Una de les primeres lleis catalanes aprovades va ser la de Fundacions del 3 de març de 1982

Aquell dimarts del mes de desembre de 1984 hi va haver una reunió extraordinària d'AGES, Agrupación Escolar. L'ordre del dia incloïa nou punts. El més transcendent plantejava la dissolució de la societat civil creada el 1962 per transformar-la en una fundació privada, sense finalitat lucrativa, constituïda per uns fundadors que comprometien el seu patrimoni de manera duradora per a la realització de

finalitats pedagògiques. Aquesta fórmula era, ni més ni menys, la culminació del camí que s'havia iniciat un dia inconcret del mes d'agost de 1962. La seva possible aprovació comportava un acte de gran generositat i de molt coratge perquè, en aquells moments, Betània-Patmos passava per una etapa curulla de dificultats de tot tipus que venien de lluny i que encara tenien camí per recórrer.

L'encara delegat permanent d'AGES, el senyor Josep Villalba, va presentar la proposta davant dels socis; va justificar-ne la idea; va exposar els treballs fets en aquella línia i pronuncià el nom de la que havia de ser la nova entitat: «Fundació Privada Betània-Patmos». El seu discurs va ser llarg i fonamentat. De fet, feia molt de temps que el duia al cap. Després d'escoltar-lo, els socis assistents a la reunió van votar l'aprovació d'aquest punt favorablement. Tots estaven convençuts que aquell era el camí. L'actual Institució de l'Escola Betània-Patmos havia nascut.

A continuació, els socis van aprovar la proposta d'estatuts de la Fundació –redactats per l'advocat i expert en aquest tipus d'organitzacions Juan Jorge Bergós– així com el seu patrimoni, constituït pels terrenys de l'Escola, els seus edificis, les instal·lacions i el mobiliari. Després, es va nomenar el primer patronat, és a dir, l'òrgan de govern de la fundació, format per l'aleshores president de l'Associació de Pares d'Alumnes –el senyor Luís Basté–, un fundador de l'Escola i representant de l'arquebisbat de Barcelona –mossèn Joan Alemany–, i diverses persones a títol personal o com a sòcies fundadores d'AGES –en la majoria dels casos, pares i mares d'alumnes i el grup de fundadores de Betània. Poques setmanes després, concretament l'últim dia del mes de desembre d'aquell mateix 1984, es va atorgar l'acta de creació de la Fundació Privada Betània-Patmos.

Ricard Pol (...) aportà el coratge indispensable per conduir l'Escola cap a un nou horitzó.

Al cap d'uns dies, el senyor Ricard Pol va començar a treballar a l'Escola després de diverses converses amb el director-gerent de la institució, el senyor José González-Rebón. La seva primera missió consistí a conèixer el centre des de dins. En realitat, però, va assumir la tasca de redreçar el rumb pedagògic i organitzatiu de l'Escola. Si els patrons demostraren la seva generositat apostant per la Fundació, ell aportà el coratge indispensable per conduir l'Escola cap a un nou horitzó.